

и рече: «Андрѣя Петровичъ, Петарчо си дойде! Той са вжрналъ назадъ, като са извѣстилъ за твоята болѣсть. Благослови го.» Азъ клѣкнахъ на колѣне и обжрнахъ поглѣдътъ си камъ болниятъ. Какво да вида! На мѣсто да вида баща си, азъ видѣхъ, че на постѣлата лѣжи единъ селѣнинъ съ черна брада, който глѣда камъ мене твърде весело. Азъ, като не отбирахъ нищо, са обжрнахъ камъ майка си, и казахъ ѣ: «Какво ще да рече това? Това не е баща ми. А защо азъ да искамъ благословение отъ тоя селѣнинъ?» — «Това е се едно, Петарчо, отговори майка ми. — Това е твоиятъ паструкъ. Цѣлуни му ржка и нека та благослови. . . Азъ са не смѣгласихъ. Тобава селѣниниѣтъ скочи отъ постѣлката, измъкна една брадва, която бѣше затъкната въ поѣсътъ му зѣди гърбътъ, и захвана да маха насамъ-нататакъ. Азъ искахъ да бѣгамъ, но не можѣхъ; стоята са напѣлни съ мжртки тѣла; а азъ са прежвахъ о тѣхъ и тѣркаляхъ са по крѣвавите вадички . . . Страшниятъ селѣнинъ ма викаше и говорѣше ми: «Не плаши са. Ела да та благослова.» Страхъ и недоумение ма завладаха отъ сѣка една страна . . . И въ тая минута азъ са смѣбудихъ. Конете са бѣха запрѣле; а Савеличъ ма джржеше за ржка и говорѣше ми: «Излѣзъ, господарю, дойдохме.»

— Дѣ дойдохме? попитахъ азъ, като си тѣркалахъ очите.

— Въ една гостинница. Господъ ни помогна. Истѣрсихме са право на дворѣтъ. Излѣзъ, господарю, по-скоро и огрѣй са.

Азъ излѣзохъ изъ талигата. Бурата се още са продължаваше, ако и съ по-малка сила. До толкова бѣше темно, щото и окото ти да извадатъ, то пакъ нѣма да видишъ. Стопанинѣтъ ни посрѣшна при вратни-